

Mål C-515/21

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

20 augusti 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:

Court of Appeal (Irland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

30 juli 2021

Klagande:

PH

Motpart:

Minister for Justice och Equality

[utelämnas] [Processuella åtgärder som ligger till grund för Court of Appeals beslut att hänskjuta de kvarstående frågorna till EU-domstolen]

[utelämnas] [Namnen på parternas juridiska rådgivare]

COURT OF APPEAL

[utelämnas] [Nationellt målnummer och domstolens sammansättning]

ANGÅENDE EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003

(I DESS ÄNDRADE LYDELSE)

MELLAN

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

[utelämnas] *Motpart*

OCH

PH

[utelämnas] *Klagande*

BEGÄRAN OM FÖRHANDSAVGÖRANDE

ENLIGT ARTIKEL 267 I

FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONENS FUNKTIONSSÄTT

Hänskjutande domstol

- 1 Denna begäran om förhandsavgörande har inletts av Court of Appeal [utelämnas]
[utelämnas]

Parterna och deras ombud

- 2 Parterna i förevarande mål är följande:

Minister for Justice and Equality (nedan kallad ministern), [utelämnas]

PH (nedan kallad klaganden) [utelämnas] [Namnen på parternas juridiska ombud]

Saken i det nationella målet

- 3 Polen har begärt att klaganden ska överlämnas med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdades den 26 februari 2019. Den europeiska arresteringsordern syftar till att klaganden ska överlämnas för att avtjäna ett ettårigt fängelsestraff som Distriktsdomstolen i Wrocław-Śródmieście dömde honom till den 29 maj 2015 för att ha genomfört en överbelastningsattack mot en kommersiell verksamhet i Wrocław åtföljd av hot om att attacken skulle fortsätta om inte en summa pengar betalades till denne. Verkställigheten av straffet sköts upp villkorligt under en prøvotid på fem år. Brottet begicks i januari 2015 och benämns i denna begäran som det ”första brottet”.
- 4 Klaganden underrättades om det förfarande som hade inletts mot honom och infann sig vid distriktsdomstolen. Han överklagade inte den fällande domen eller straffet.
- 5 Den 21 februari 2017 fällde Distriktsdomstolen i Bydgoszcz klaganden till ansvar för att ha brutit sig in i en husvagn och stulit föremål i den. Klaganden dömdes till 14 månaders fängelse för detta brott, som i denna begäran benämns som det ”andra brottet”.
- 6 Det andra brottet begicks under prøvotiden för det straff som hade ådömts för det första brottet, och till följd av detta meddelade Distriktsdomstolen i Wrocław-Śródmieście den 16 maj 2017 ett beslut enligt artikel 75.1 i strafflagen om att det ettåriga straffet skulle verkställas (nedan kallat verkställighetsbeslutet). I artikel 75.1 föreskrivs att ”[d]omstolen ska besluta att straffet ska verkställas om den dömda personen begår ett uppsåtligt brott liknande det som han eller hon

dömts till fängelse för med giltig verkan och genom en lagakraftägande dom”. Artikel 75.1 är vid en första anblick tvingande, och den utfärdande rättsliga myndigheten har angett att beslutet om avtjänande av det ådömda straffet är ”obligatoriskt”.

- 7 Klaganden hade inte kännedom om den förhandling som hölls vid Distriktsdomstolen i Bydgoszcz i februari 2017 och närvarade inte vid denna, vare sig personligen eller via juridiskt ombud. Han hade heller inte kännedom om det fortsatta förfarande vid Distriktsdomstolen i Wrocław-Śródmieście som ledde till verkställighetsbeslutet, och han närvarade vare sig personligen eller via sitt juridiska ombud vid förhandlingen den 16 maj 2017.
- 8 Distriktsdomstolen i Wrocław-Śródmieście utfärdade den europeiska arresteringsordern den 26 februari 2019. Syftet med den är att klaganden ska överlämnas endast såvitt avser det första brottet. Överlämnande har inte begärts med avseende på det andra brottet.
- 9 Som svar på en begäran från High Court förklarade Distriktsdomstolen i Bydgoszcz att den frist inom vilken klaganden kunde överklaga den fällande domen avseende det andra brottet hade löpt ut. Enligt den domstolen står det emellertid varje part fritt att ”tillämpa ett särskilt rättsmedel (upphävande eller yrkande om återupptagande av förfarandet)”. Ingen ytterligare information har lämnats om det förfarandet. Det framgår tydligt av de uppgifter som den utfärdande rättsliga myndigheten har lämnat att verkställighetsbeslutet kommer att fortsätta att gälla om inte och fram till dess att ett beslut fattas om uppskjutande av verkställigheten av beslutet av den 21 februari 2017.
- 10 Rättens preliminära uppfattning är att den rättegång som hölls i klagandens utevaro och utevarodomen med avseende på det andra brottet stred mot artikel 6 i [den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna] Europakonventionen och mot artiklarna 47 och 48 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) (i den mån de är tillämpliga). Utifrån de uppgifter som finns tillgängliga för närvarande är det omöjligt att dra slutsatsen att klaganden avstod från sin rätt att närvara vid den rättegången. Rättens preliminära uppfattning är dessutom att om den rättegång som hölls mot klaganden för det andra brottet och/eller den efterföljande förhandling som ledde till utfärdandet av verkställighetsbeslutet med rätta ska betraktas som ”den förhandling som ledde till beslutet” om överlämnande i förevarande fall, har ett åsidosättande gjorts av kraven i artikel 4a i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (2002/584/RIF) (nedan kallat rambeslutet)/section 45 i European Arrest Warrant Act 2003 (2003 års lag om en europeisk arresteringsorder) (i dess ändrade lydelse) (nedan kallad 2003 års lag). Den verkliga fråga som [utelämnas] överklagandet rör är huruvida sådana omständigheter principiellt sett har någon som helst relevans för beslutet om överlämnande. Om de anses vara relevanta kan ytterligare undersökningar behöva

göras innan en slutgiltig bedömning görs av huruvida överlämnandet i själva verket bör vägras på grund av de faktiska omständigheterna.

- 11 Flera olika invändningar gjordes mot överlämnandet, vilka samtliga avvisades av High Court. Begäran om förhandsavgörande rör endast två konnexa invändningar:

- 1) Klaganden har hävdade att i situationer där det fängelsestraff som han har dömts för det första brottet (det straff för vilket överlämnandet begärs) endast kan verkställas eftersom han senare dömdes för det andra brottet, som i sin tur ledde till det verkställighetsbeslut som utfärdades den 16 maj 2017, utgör det förfarande som ledde fram till den fällande domen och verkställighetsbeslutet den ”förhandling som ledde till beslutet” i den mening som avses i artikel 4a.1 i rambeslutet, som genomförs i irländsk rätt genom section 45 i 2003 års lag. Mot denna bakgrund har klaganden gjort gällande att överlämnandet ska vägras eftersom dessa förfaranden genomfördes i klagandens utvaro och eftersom inget av villkoren i artikel 4a.1/section 45 är tillämpliga.

- 2) Klaganden har hävdade att det förfarande som ledde till den fällande domen för det andra brottet och det förfarande som ledde till utfärdandet av verkställighetsbeslutet genomfördes i strid med hans [rätt till en] rättvis rättegång [utelämnas] som garanteras i artikel 6 [utelämnas] i Europakonventionen [utelämnas]. Klaganden har hävdade att eftersom förfarandet genomfördes i klagandens utvaro och det är uppenbart att klaganden inte kommer att ha någon rätt till förnyad prövning eller [till] överklagande som kan leda till att den fällande domen eller verkställighetsbeslutet upphävs om han överlämnas, skulle det utgöra en ”uppenbar kränkning” av artikel 6 i Europakonventionen, samt av artiklarna 47 och 48 i stadgan, att besluta att han ska överlämnas för verkställande av den europeiska arresteringsordern och att rätten ska vägra att överlämna honom i sådana situationer enligt section 37 i 2003 års lag.

- 12 Ministern har bestridit dessa grunder. När det gäller punkt 1 ovan har ministern hävdade att det tydligt framgår av domen av den 22 december 2017 i mål C-571/[17] PPU, Samet Ardic, EU:C:2017:1026 (nedan kallad dom Ardic) att vare sig det förfarande som ledde till den fällande domen gentemot klaganden för det andra brottet eller det efterföljande förfarande som ledde till utfärdandet av verkställighetsbeslutet utgör ”den förhandling som ledde till beslutet” i den mening som avses i artikel 4a/section 45. Förhandlingen i det avseendet var den vid Distriktsdomstolen i Wrocław-Śródmieście som ledde fram till den fällande domen och straffet mot honom med avseende på det första brottet den 29 maj 2015. Kraven i artikel 4a/section 45 var helt uppfyllda vad den förhandlingen och det beslutet beträffar, eftersom klaganden var närvarande vid distriktsdomstolen. Ministern har vidare hävdade att det verkställighetsbeslut som senare meddelades av den domstolen efter det att klaganden hade dömts för det andra brottet enbart var en åtgärd bland de metoder som används för att verkställa ett fängelsestraff och påverkade inte ”typen eller varaktigheten” av det fängelsestraff som tidigare hade utdömts mot klaganden efter att han hade fällts till ansvar för det första brottet. Vad beträffar punkt 2 ovan har ministern gjort

gällande att det förfarande som ledde till att klaganden fälldes till ansvar för det andra brottet och därefter till att verkställighetsbeslutet utfärdades är irrelevant för beslutet huruvida den europeiska arresteringsordern ska verkställas. Även om artikel 6 har kränkts (och ministern inte medger att så har skett) ankommer det på domstolarna i den utfärdande staten att vidta åtgärder (och [utelämnas] rätten bör utgå från att klaganden ges tillgång till ett effektivt rättsmedel om han överlämnas). Dessutom skulle en sådan överträdelse inte vara så pass allvarlig att den skulle motivera ett avsteg från den allmänna hållningen i rambeslutet att order ska verkställas.

Anförda bestämmelser

2003 års lag (i dess ändrade lydelse)

- 13 Rambeslutet genomförs i irländsk rätt genom [2003 års lag (i dess ändrade lydelse)].
- 14 Genom section 45 i 2003 års lag införlivas den valmöjlighet som medlemsstaterna har enligt artikel 4a. Där föreskrivs följande: ”En person ska inte överlämnas i enlighet med denna lag om han eller hon inte var personligen närvarande vid det förfarande som ledde till det beslut eller den frihetsberövande åtgärd som den europeiska arresteringsordern har utfärdats för, såvida inte den europeiska arresteringsordern innehåller de erforderade uppgifterna i delpunkterna 2, 3 och 4 i punkt d i orderformuläret i bilagan till rambeslutet, i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF.” Delpunkterna 3.1a, 3.1b, 3.2 och 3.3 motsvarar artikel 4a.1a–4a.1d (hela section 45 anges i bilagan till denna begäran om förhandsavgörande).
- 15 I section 37.1 i 2003 års lag föreskrivs bland annat följande:
 ”En person ska inte överlämnas enligt lagen om
 a) överlämnandet av honom eller henne skulle strida mot statens skyldigheter enligt i) konventionen eller ii) protokollen till konventionen.”

Stadgan

- 16 I artikel 47 andra stycket i stadgan föreskrivs följande:
 ”Var och en har rätt att inom skälig tid få sin sak prövad i en rättvis och offentlig rättegång och inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag. Var och en ska ha möjlighet att erhålla rådgivning, låta sig försvaras och företrädas.”
- 17 I artikel 48.2 föreskrivs följande:
 ”Var och en som har blivit anklagad för en lagöverträdelse ska garanteras respekt för rätten till försvar.”

Rambeslutet

- 18 I skäl 12 i rambeslutet föreskrivs (bland annat) att rambeslutet ”respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt kapitel VI i denna”.
- 19 I artikel 4a i rambeslutet (som har lagts till genom artikel 2 i rambeslut 2009/299/RIF) föreskrivs följande:

”Den verkställande rättsliga myndigheten får även vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd, efter ett beslut när personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, såvida det inte i den europeiska arresteringsordern anges att personen i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning

a) i god tid

- i) antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen,

och

- ii) underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

eller

- b) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen, eller

- c) efter att ha delgivits beslutet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs.

- i) uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred beslutet,

eller

- ii) inte begärde förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen,

eller

d) inte personligen delgavs beslutet men

i) utan dröjsmål kommer att personligen delges detta efter överlämnandet och uttryckligen underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan, inklusive nytt bevismaterial, prövad på nytt, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

och

ii) kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande enligt den relevanta europeiska arresteringsordern. ”

Anförd praxis

- 20 EU-domstolen prövade artikel 4a i dom Ardic. I den domen slog EU-domstolen fast att i ett fall där den berörda personen har fällits till ansvar för ett brott och dömts till fängelse för detta brott och det sedan i samband med verkställandet har beslutats om villkorlig frigivning för en del av straffet, under förutsättning att dessa villkor iakttas, ska uttrycket ”förhandling som ledde till beslutet” i den mening som avses i artikel 4a ”tolkas på så sätt att det inte omfattar ett senare förfarande om förverkande av den villkorliga frigivningen som grundas på att nämnda villkor inte har iakttagits under prövotiden. Detta gäller under förutsättning att beslutet om förverkande som antas efter detta förfarande inte ändrar vare sig typ eller varaktighet av det ursprungligen utdömda straffet”.
- 21 De irländska domstolarna har vid flera tillfällen prövat det kriterium som ska tillämpas för att avgöra huruvida ett överlämnande ska vägras på grundval av section 37 i 2003 års lag. I rättspraxis betonas den höga tröskeln för avslag. I mål *Minister for Justice/Stapleton* [2007] IESC 30, [2008] 1 IR 669 slog Supreme Court fast ”att domstolarna i den verkställande medlemsstaten ska, när de beslutar huruvida ett beslut om överlämnande ska fattas, utgå från att domstolarna i den utfärdande medlemsstaten, såsom krävs i artikel 6.1 i fördraget om Europeiska unionen, ’respekterar ... de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna’” (punkt 70). I mål *Minister for Justice and Equality/Celmer* [2019] IESC 80, [2020] 1 ILRM 121 – där argumentet mot ett överlämnande framför allt grundades på artiklarna 47 och 48.2 i stadgan – uttryckte Supreme Court kriteriet i termer av huruvida ett överlämnande skulle medföra en kränkning av den eftersökta personens ”grundläggande rätt till en rättvis rättegång med avseende på dess kärninnehåll”. Supreme Court härledde det kriteriet från EU-domstolens dom (stora avdelningen) av den 25 juli 2018 i mål C-216/18 PPU, LM, EU:C:2018:586.
- 22 I Europadomstolens praxis betonas den djupt rotade och grundläggande regeln mot rättegångar och avkunnande av domar i den tilltalades utevaro, såvida det inte

åtföljer en rätt till förnyad prövning: se *Stoichkov mot Bulgarien*, (9808/02) 44 EHRR 14, *Sejdovic mot Italien* (56581/00, 2006) och *Othman mot Förenade kungariket* (8139/09) (2012) 55 EHRR 1. De fördragsslutande parternas skyldighet att garantera den anklagade rätten att närvara i förhandlingssalen – antingen under det första förfarandet mot honom eller henne, eller vid en ny förhandling – ”är en av de väsentliga beståndsdelarna i artikel 6 i Europakonventionen” (*Sejdovic*, punkt 84). I dom *Othman* påpekade Europadomstolen att det ”i domstolens praxis [hade] fastställts att en fråga undantagsvis kan uppkomma enligt [artikel] 6 till följd av ett beslut om utvisning eller utlämning om omständigheterna är sådana att den eftersökte på ett flagrant sätt har förvägrats eller riskerar att förvägras en rättvis rättegång i den mottagande staten” (punkt 258). Europadomstolen påpekade vidare att domstolen hade angett att ”vissa former av orättvisa skulle kunna utgöra en uppenbar rättsvägran”, däribland ”när en person som dömts i sin utevaro inte senare kan beviljas förnyad prövning av huruvida anklagelsen är välgrundad” (punkt 259).

- 23 Enligt irländsk rätt ”finns det inget som är tydligare än principen att för att utöva någon av de rättigheter som garanteras i artikel 38.1 i konstitutionen, där det föreskrivs att inga brottmålsprocesser får ske ’såvida inte annat följer av lag’, måste den person som är åtalad för ett brott veta när och var rättegången ska hållas” (*O’ Brien/Coughlan* [2016] IESC 4, [2018] 2 IR 270, punkt 8). En tilltalads rätt att närvara vid och följa det förfarande som har inletts gentemot denne har betecknats som en ”grundläggande konstitutionell rättighet för den tilltalade som varje domstol är skyldig att skydda och upprätthålla” (enligt domare *Murphy* i mål *Lawlor/Hogan* [1993] ILRM 606, punkt 610). Denna rätt omfattar förhandlingar om straffet och även förhandlingar som kan leda till att det villkorliga straffet omvandlas till frihetsstraff eller verkställs. Rätten att vara närvarande är emellertid inte absolut och kan kränkas under vissa särskilda omständigheter.
- 24 Avslutningsvis har klaganden hänvisat till två andra domar från Europadomstolen, nämligen domen i mål *Böhmer mot Tyskland* (37568/97) (den 3 oktober 2002) och domen i mål *El Kaada mot Tyskland* (2130/10) (den 12 november 2015) för att motivera att artikel 6 i Europakonventionen är tillämplig på beslut om verkställighet av villkorliga straff under vissa omständigheter. I var och en av dessa avgöranden slog Europadomstolen fast att oskuldspresumtionen i artikel 6.2 i Europakonventionen hade kränkts i fall där villkorliga domar hade omvandlats till frihetsstraff på grund av att den berörda personen hade begått ytterligare ett brott, i situationer där detta hade konstaterats innan skuldfrågan slutgiltigt hade avgjorts inom ramen för en rättegång enligt artikel 6.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 25 Rätten har avkunnat en detaljerad dom i detta förfarande (med referensnummer [2021 IECA 209) och i den domen specificerar rätten skälen till att ett förhandsavgörande krävs för att den ska kunna pröva överklagandena. En kopia av domen ges som **bilaga 1** till denna begäran.

- 26 De faktiska omständigheterna i detta mål skiljer sig i flera avseenden från dem i mål Ardic. Till skillnad från i mål Ardic var det den omständigheten att klaganden senare fälldes till ansvar för det [utelämnas] [första brottet] som ledde till verkställighet av det villkorliga fängelsestraff som han hade dömts för det andra brottet (vars verkställighet ursprungligen hade skjutits upp i sin helhet, till skillnad från i dom Ardic). Denna fällande dom hade en avgörande verkan för omvandlingen av klagandens tidigare villkorliga fängelsestraff. En annan skillnad är att klaganden, till skillnad från Samet Ardic, inte har någon rätt att yttra sig i efterhand om han överlämnas (utöver rätten att tillgripa ett "särskilt rättsmedel"). Om han överlämnas har han ingen rätt till förnyad prövning med avseende på det andra brottet, och fristen för att överklaga den fällande domen för det brottet har löpt ut. Eftersom den fällande domen står fast förblir verkställighetsbeslutet i kraft, vilket innebär att han måste avtjäna det fängelsestraff för vilket överlämnandet begärs.
- 27 Likväl kan det konstateras att verkställighetsbeslutet enbart var "ett beslut som avser verkställighet eller tillämpning av ett fängelsestraff som tidigare utdömts" och att vare sig det beslutet eller den fällande domen mot klaganden för det andra brottet syftade eller ledde till att typen eller varaktigheten av det fängelsestraff som han hade dömts för det första brottet ändrades. Det är uppenbart att ett beslut om att omvandla ett tidigare villkorligt straff får betydande konsekvenser för den berörda personen, men EU-domstolen fann i dom Ardic att ett sådant beslut inte leder till att typen eller varaktigheten av påföljden ändras. Mot denna bakgrund kan det konstateras att det utlösande beslutets exakta karaktär är irrelevant, det vill säga huruvida det var ett beslut om förverkande av en villkorlig frigivning på grund av åsidosättande av villkoren för frigivning som i mål Ardic eller ett beslut om att verkställa ett tidigare villkorligt fängelsestraff till följd av en ytterligare brottmålsdom som i förevarande fall.
- 28 Rätten anser samtidigt att de här aktuella omständigheterna har ett mycket närmare samband med artikel 6 i Europakonventionen (samt artiklarna 47 och 48.2 i stadgan, som är tillämpliga här eftersom den europeiska arresteringsordern är ett unionsrättsligt system) än vad som var fallet i mål Ardic. Fängelsestraffet för det första brottet är endast verkställbart eftersom klaganden dömdes i sin utevaro för det andra brottet och det senare utfärdandet av verkställighetsbeslutet. Verkställighetsbeslutet var visserligen ett separat rättsligt beslut, men det förefaller ha varit en formalitet: Distriktsdomstolen förefaller inte ha haft något utrymme för skönsmässig bedömning och förefaller ha varit skyldig att besluta om verkställighet av den villkorliga domen med tanke på att [utelämnas] [klaganden] fälldes till ansvar för det andra brottet. Således var det i själva verket den fällande domen för det andra brottet som hade en avgörande verkan för omvandlingen av klagandens tidigare villkorliga fängelsestraff för det första brottet. För övrigt finns inget verkställbart fängelsestraff utifrån vilket ett beslut om överlämnande skulle kunna fattas på grundval av den europeiska arresteringsordern. Klaganden har gjort gällande i detta avseende att de aktuella domstolarna inte skulle erkänna eller verkställa den utevarodomen för det andra brottet (på grundval av artikel 4a/section 45) – och har här betonat att Polen inte har begärt honom

överlämnad för det brottet, av skäl som han inte har fått någon förklaring till – och att de därför inte bör erkänna eller verkställa denna fällande dom för att han ska överlämnas för det första brottet.

- 29 Antaget att artikel 4a/section 45 utgör hinder för att överlämna klaganden för att avtjäna det straff som han har ådömts till följd av den rättegång som hölls i klagandens utevaro och utevarodomen för det andra brottet förefaller det orimligt [utelämnas] [att han] riskerar att överlämnas för att avtjäna det straff som han ådömts för det första brottet, om det straffet endast kan verkställas på grundval av [utelämnas] denna utevarodom.
- 30 Rätten anser att denna fråga i själva verket inte behandlas i den praxis från Europadomstolen, exempelvis domen i mål Boulois mot Luxemburg, som det hänvisas till i dom Ardic. Mål Boulois avsåg inte omvandling av det villkorliga straffet till följd av en senare fällande dom. Det handlade snarare om beslut avseende permission för en frihetsberövad person, villkorlig frigivning och överföring mellan fängelser som hade fattats av kriminalvårdsstyrelsen i Luxemburg. I detta fall däremot rådet det inget tvivel om att artikel 6 var tillämplig på klagandens rättegång, fällande dom och straff för det andra brottet. Såsom redan har påpekats förefaller den fällande domen ha varit avgörande för att verkställa det villkorliga fängelsestraff som klaganden ådömdes för det första brottet. Det var i själva verket den fällande domen som utlöste verkställigheten av straffet.
- 31 Rätten anser under dessa omständigheter att verkställighetsbeslutet har ett så nära samband med den fällande domen för det andra brottet att en kränkning av artikel 6.1 med avseende på den fällande domen också måste röra verkställighetsbeslutet. Enligt rätten finns det stöd för detta argument i Europadomstolens domar i mål Böhmer mot Tyskland och i mål El Kaada mot Tyskland. Till skillnad från domen i mål Boulois och de övriga källor som nämns i dom Ardic avsåg dessa domar verkställighet av ett villkorligt straff på grund av att ett senare brott hade begåtts. De faktiska omständigheterna var annorlunda i och med att domstolarna utfärdade verkställighetsbeslut på grundval av ett avgörande av skuldfrågan som inte grundades på en slutlig fällande dom som hade avkunnats efter ett straffrättsligt förfarande – och därmed stred mot artikel 6.2 i Europakonventionen. [I] klagandens fall däremot var verkställighetsbeslutet [utelämnas] rättsstridigt eftersom det grundades på ett avgörande av skuldfrågan – den fällande domen för det andra brottet – som stred mot artikel 6.1 i Europakonventionen, precis som verkställighetsbesluten i mål Böhmer och mål El Kaada var rättsstridiga eftersom de båda grundades på ett avgörande av skuldfrågan som stred mot artikel 6.2 i Europakonventionen. Rätten anser att i det sistnämnda såväl som i det förstnämnda fallet har det ådömts ”en nackdel som ... kan likställas med ett straff” – det vill säga förverkande av det villkorliga fängelsestraff som ursprungligen ådömdes – på grundval av det ”nya brottet” (dom Böhmer, punkt 66).
- 32 Dom Böhmer och dom El Kaada kan således tolkas så att de stöder en mer vidsträckt princip om att verkställighetsbeslutet måste baseras på ett avgörande av

skuldfrågan som överensstämmer med artikel 6 i Europakonventionen, i fall där verkställighet av ett villkorligt straff har begärts på grund av att ett senare brott har begåtts.

- 33 När det gäller allvaret av ett eventuellt åsidosättande i detta avseende tyder Europadomstolens praxis på att den omständigheten att en person som dömts i sin utevaro inte senare kan beviljas förnyad prövning av huruvida anklagelsen är välgrundad i princip kan utgöra en "uppenbar rättsvägran" och därmed "undantagsvis" kan uppkomma enligt artikel 6 till följd av ett beslut om utlämning (eller överlämnande). Denna ståndpunkt återspeglas i artikel 4a, där domstolarna i de verkställande staterna uttryckligen får befogenhet att vägra överlämnande i fall där "den förhandling som ledde till beslutet" (såsom detta begrepp har tolkats) hölls i den berörda personens utevaro under omständigheter som utgör en kränkning av artikel 6.1. Utevarodomar betraktas med rätta som en allvarlig fråga som handlar om grundläggande straffrättsliga normer och grundläggande rättigheter och som, i princip, kan motivera den extrema åtgärden att vägra överlämnande. Framför allt är den verkställande staten, i sådana fall som omfattas av artikel 4a, inte skyldig att överlämna åt domstolarna i den utfärdande staten att avhjälpa eventuella kränkningar av artikel 6.
- 34 Vad beträffar tillämpningsområdet för artikel 4a.1 i rambeslutet anser rätten att det, i sådana situationer som de i förevarande fall, kan hävdas att den eftersökta personens faktiska utövande av sina rättigheter enligt artikel 6 (och dennes rättigheter enligt artiklarna 47 och 48 i stadgan) innebär att "den förhandling som ledde till beslutet" bör tolkas så att den innefattar senare straffrättsliga förfaranden som har lett fram till en fällande dom i fall där den fällande domen spelade en avgörande roll för verkställandet av ett tidigare villkorligt straff för vilket överlämnande har begärts.
- 35 Detta skulle visserligen innebära att "fler" beslut omfattas av tillämpningsområdet för artikel 4a.1, men rätten anser att det inte skulle påverka eller skada ändamålsenligheten med systemet med en europeisk arresteringsorder i situationer där medlemsstaterna redan under alla omständigheter är skyldiga att iakttä artikel 6.1 i Europakonventionen i sina straffrättsliga förfaranden. Det förefaller således inte medföra någon orimlig börda för den utfärdande staten att fastställa huruvida den eftersökta personen var närvarande vid den förhandling som ledde till den fällande domen (och, i tillämpliga fall, vid förhandlingen om straffet) i fall där verkställigheten av en villkorlig dom utlösts av en senare fällande dom eller, om så inte var fallet, huruvida den eftersökta personens rättigheter enligt artikel 6 har iakttagits för övrigt.
- 36 Mot denna bakgrund har rätten inte fog för att konstatera att dom Ardic på ett otvetydigt sätt hindrar att klagandens invändningar mot att överlämnas godtas. Rätten anser att tolkningsfrågorna bör hänskjutas till EU-domstolen enligt artikel 267 FEUF med tanke på rättens tvivel och med hänsyn tagen till frågornas grundläggande vikt samt behovet av att få klarhet och visshet kring omfattningen

av den utfärdande respektive den verkställande statens skyldigheter i detta avseende.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

- 37 Rätten hänskjuter härmed nedanstående frågor. Beroende på svaret på fråga 1 behöver inte de efterföljande frågorna behandlas.

”1. När den eftersökta personen begärs överlämnad för att avtjäna ett fängelsestraff som ursprungligen var villkorligt men som domstolen senare beslutade skulle verkställas till följd av att den eftersökta personen dömts för ytterligare ett brott, i situationer där domstolen – till följd av sistnämnda fällande dom – var skyldig att meddela verkställighetsbeslutet, ingår det förfarande som leder till den senare fällande domen och/eller det förfarande som leder till utfärdandet av verkställighetsbeslutet i ”förhandlingen” i den mening som avses i artikel 4a.1 i rådets rambeslut 2002/584/RIF?

2. Har den verkställande rättsliga myndigheten, under sådana omständigheter som anges i fråga 1 ovan, befogenhet och/eller i skyldighet att utreda huruvida det förfarande som ledde till den senare fällande domen och/eller det förfarande som ledde till verkställighetsbeslutet, varav samtliga genomfördes i den eftersökta personens utevaro, uppfyllde kraven i artikel 6 i Europakonventionen och framför allt huruvida den eftersökta personens utevaro medförde en kränkning av rätten till försvar och/eller den eftersökta personens rätt till en rättvis rättegång?

3 a) Om den verkställande rättsliga myndigheten, under sådana omständigheter som anges i fråga 1 ovan, anser det utrett att det förfarande som ledde till den senare fällande domen och verkställighetsbeslutet inte uppfyllde kraven i artikel 6 i Europakonventionen och framför allt att den eftersökta personens utevaro medförde en kränkning av rätten till försvar och/eller av den eftersökta personens rätt till en rättvis rättegång, har den verkställande rättsliga myndigheten befogenhet och/eller i skyldighet a) att vägra överlämnande av den eftersökta personen eftersom ett överlämnande skulle strida mot artikel 6 i Europakonventionen och/eller artiklarna 47 och 48.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och/eller b) att kräva att den utfärdande rättsliga myndigheten, som ett villkor för överlämnande av personen, garanterar att den eftersökta personen, efter överlämnandet, kommer att ha rätt till en förnyad prövning eller överklagande med avseende på den fällande dom som lett till verkställighetsbeslutet, där personen kommer att ges rätt att delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs?

b) Vad beträffar fråga 3 a ovan, är det tillämpliga kriteriet huruvida ett överlämnande av den eftersökta personen skulle medföra en kränkning av personens grundläggande rättigheter enligt artikel 6 i Europakonventionen och/eller artiklarna 47 och 48.1 i stadgan med avseende på deras kärninnehåll? Om så är fallet, räcker den omständigheten att det förfarande som ledde till den

senare fällande domen och verkställighetsbeslutet genomfördes i den eftersökta personens utevaro och att den eftersökta personen, om han skulle överlämnas, inte kommer att ha rätt till förnyad prövning eller överklagande för att den verkställande rättsliga myndigheten ska kunna konstatera att ett överlämnande skulle medföra en kränkning av dessa rättigheter med avseende på deras kärninnehåll?

Slutliga [överväganden]

- 38 Överklagandet vilandeförklaras till dess att EU-domstolen har prövat dessa frågor. Med hänsyn till att klaganden för närvarande är fri mot borgen anser rätten att det inte finns fog för att ansöka om att målet ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål eller enligt ett påskyndat förfarande.

[utelämnas]

ARBETSDOKUMENT

BILAGA – SECTION 45 I 2003 ÅRS LAG

”45. – En person ska inte överlämnas enligt denna lag [utelämnas], utom när det är fråga om en europeisk arresteringsorder, om arresteringsordern innehåller de erforderade uppgifterna i delpunkterna 2, 3 och 4 i punkt d i orderformuläret i bilagan till rambeslutet [utelämnas] ... såsom anges i bilagan till förevarande section.

TABELL

d) Ange om personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet:

1. ☐ Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.

2. ☐ Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.

3. Om ni kryssade i rutan vid punkt 2 ovan, var vänlig och bekräfta att något av följande föreligger:

☐ 3.1a personen kallades personligen den . . . (dag/månad/år), och underrättades därigenom om planerad tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen.

ELLER

☐ 3.1b personen kallades inte personligen, men på annat sätt faktiskt underrättades officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

☐ 3.2 personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom/henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen,

ELLER

☐ 3.3 personen delgavs personligen beslutet den . . . (dag/månad/år) och underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och

om rätten att delta och få själva sakfrågan prövad på nytt, även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och

- ☐ personen förklarade uttryckligen att han eller hon inte bestred detta beslut,

ELLER

- ☐ personen begärde inte förnyad prövning eller överklagande inom den tillämpliga tidsramen,

ELLER

- ☐ 3.4 personen hade inte personligen delgetts beslutet men

- kommer personligen och utan dröjsmål att delges detta efter överlämnandet, och

- kommer vid delgivandet uttryckligen att underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och

- kommer att underrättas om den tidsram inom vilken han eller hon måste begära förnyad prövning eller överklagande, dvs. . . . dagar.

4. Var vänlig ange, för den ruta ni har kryssat för ovan under punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hur villkoren i fråga har uppfyllts.”